

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K. F.**, bývajúceho v N., zastúpeného Mgr. H. F., advokátkou so sídlom v N., proti žalovanému **Ž.**, so sídlom v B., IČO: X., **o zaplatenie 2 190,79 €**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C 142/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. novembra 2010 sp. zn. 24 Co 142/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 10. februára 2010 č.k. 24 C 142/2007-80 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia 2 190,80 € titulom odmeny pri odchode do dôchodku, zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie zamietnutia žaloby uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobcovi bolo doručené rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 13. júla 2007, na základe ktorého mu bol podľa § 65 a § 274 zákona č. 461/2003 Z.z. od 20. februára 2006 priznaný starobný dôchodok, ako i že pracovný pomer medzi účastníkmi skončil 24. augusta 2007 dohodou podľa § 60 Zákonníka práce na základe žiadosti žalobcu zo 14. augusta 2007 z dôvodu odchodu do starobného dôchodku. Žalobcom uplatnený nárok na odmenu pri odchode do dôchodku nepovažoval za dôvodný, nakoľko podľa článku 3.3.1. Kolektívnej zmluvy Ž. platnej na rok 2007 odmena sa poskytne vtedy, ak pracovný pomer bol skončený do jedného mesiaca, ako zamestnancovi vznikol nárok na starobný dôchodok, ktorá podmienka v danom prípade splnená nebola. Žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok 20. februára 2006 a pracovný pomer neskočil

do jedného mesiaca od vzniku nároku na starobný dôchodok; pracovný pomer skončil až 14. augusta 2007. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 10. novembra 2010 sp. zn. 24 Co 142/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdzujúci výrok odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), lebo súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú správne právne posúdené. Aj podľa odvolacieho súdu pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku bolo v danom prípade rozhodujúce, či žalobca splnil podmienky pre priznanie odmeny pri odchode do starobného dôchodku stanovené v článku 3.3.1. Kolektívnej zmluvy Ž. na rok 2007. Pri posudzovaní splnenia týchto podmienok dospel k zhodnému názoru ako súdu prvého stupňa, že žalobca stanovenú podmienku, že jeho pracovný pomer bol skončený do jedného mesiaca po vzniku nároku na starobný dôchodok, nespĺnil, a preto mu nárok na odmenu pri odchode do starobného dôchodku nevznikol. V tomto smere v súlade so záverom súdu prvého stupňa nepovažoval za rozhodujúce, kedy o nároku na starobný dôchodok rozhodla Sociálna poisťovňa, resp. kedy o tom vydala rozhodnutie. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Uviedol, že až rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 13. júla 2007, ktoré mu bolo doručené 26. júla 2007, bol ustálený dátum, odkedy mu starobný dôchodok patrí a v akej výške a až týmto rozhodnutím nadobudol status starobného dôchodcu. O skutočnosti, že mu starobný dôchodok bol priznaný spätne od 20. februára 2006 sa dozvedel až doručením uvedeného rozhodnutia a po jeho doručení požiadal o skončenie pracovného pomeru z dôvodu odchodu do starobného dôchodku. Mal za to, že o skončenie pracovného pomeru nemohol požiadať skôr (do 30. marca 2006), nakoľko o splnení podmienok na priznanie nároku na starobný dôchodok k 20. februáru 2006 nemal vedomosť, dozvedel sa o ňom až v júli 2007. Bol toho názoru, že v danom prípade bolo potrebné samostatne posudzovať zákonné podmienky vzniku nároku na starobný dôchodok a uznanie týchto podmienok ako základ pre priznanie starobného dôchodku. Z uvedených dôvodov preto žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie nie je v danom prípade procesne prípustné, rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny a navrhol dovolanie „zamietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť

skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám konania v zmysle § 237 O.s.p.; vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2011

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková